

JOHANNES S. H. BJERG

NOAH'S EGGS - NOAHS ÆG

V

2016

© 2016 Johannes S. H. Bjerg

Any reprints or citations from this book require the author's written permission.

Gratitudes to Shloka Shankar for checking the English text

JOHANNES S. H. BJERG

NOAH'S EGGS - NOAHS ÆG

V

2016

homecoming

with everything being

dust

what it is

greets
dust

*Spanish
oranges*

hjemkomst

når nu alt er

støv

som det er

hilser
støv

*spanske
appelsiner*

disproving
nothing

*not the vapours
on the left
(that Hiawatha saw)*

the thermometer
shows

just fog

0

snowmen's ghosts

modbeviser
ingenting

*ikke dampene
til venstre side
(som Hiawatha så)*

termometeret
viser

kun tåge

0

snemænds ånder

still

when it's all

the shadow

dust

of
a stone

it's yours

stadig

når alt

skyggen

er støv

af
en sten

er det dit

is that

*harder
than it sounds*

the melted
North Pole

following the light

falling
here?

in a dark world

er det

*sværere
end det lyder*

den smelte
Nordpol

at følge lyset

der
falder
her

i en mørk verden

59th spring

*uncontrollable
sneezing*

I'll wear
my watch

at least

upside
down

there's that

59nde forår

*ukontrollerbare
nys*

jeg vil bære
mit ur

i det mindste

omvendt

er der dét

in a place

first fly

where gravity
works

yes, there's life

I cut a pear
in halves

in the universe

på et sted

den første flue

hvor
tyngdekraften
virker

jo, der er liv

halverer jeg
en pære

i universet

still
lurking

if injected

in the soil

would his giant steps

a funda
mental
cold

be real?

stadigt
lurende

hvis sprøjtet ind

i jorden

ville hans kæmpe skridt

en funda-
mental
kulde

være virkelige?

so
what about the finger

in utter seclusion

pointing
at the finger

the tiny sea god

pointing?

inside the orange

så
hvad med fingeren

*i yderste
afsondret hed*

der peger
på fingeren

den lille havgud

der peger

inde i appelsinen

for now

*older than
the land*

listening for
the swallows

the stones

in films

*pushed up
through it*

indtil videre

*ældre
end landet*

lytter jeg
efter svalerne

stenene

i film

*skubbet op
gennem det*

looking
back
wards

spring

just may
be

*a fly drinks
from my coffee*

a new
perspec
tive?

without asking first

at se
til
bage

forår

kunne måske
være

*en flue drikker
af min kaffe*

et nyt
perspek
tiv?

uden at spørge først

to win
a competition

suffocated by bread

he tells us

only stones grow

he's pregnant

in the duck pond

for at vinde
en konkurrence

kvalt af brød

fortæller han os

vokser der kun sten

at han er gravid

i andedammen

somewhere

under ground

in that rain

a root swallows

I belong

the sun's colour

et sted

under jorden

i den dér regn

sluger er en rod

hører jeg til

solens farve

hot and humid

when washing up

you can wriggle
a toe

*leave one item
untouched*

and then what?

*God alone does things
perfectly*

wriggle
the other?

*at least that's
my argument*

varmt og fugtigt

ved opvask

du kan vrikke
med en tå

*efterlad én ting
urørt*

og hvad så?

*kun gud
gør tingene
perfekt*

vrikke med
den anden?

*det er i hvert fald
mit argument*

leaving
the cherryfluffbox
to rot
on its own

nuff's nuff

I move
my motheating candle

*the anthill's
full*

into
the wind

of ants

lader
kirsebærfnullerkassen
rådne
for sig selv

nok er nok

og tager mit
mølædende lys

*myretuen
er fuld*

med ud
i vinden

af myrer

when
the rain
came

*between
Alpha and
Omega*

there
was nothing

an age of developing

else

*hands and feet
and ice-cream*

da
regnen
kom

*mellom
Alpha og
Omega*

var der
ikke

*en æra til
at udvikle*

andet

*hænder og fødder
og flødeis*

(almost)
exactly where
the sky ends

words about words

the sky

until

begins

a desert is made

(næsten)
præcis hvor
himlen ender

ord om ord

begynder

indtil

himlen

*en ørken
er skabt*

while
waiting
for IT
to begin

after all

my teeth

*a peony
does*

leave me

*what peonies
do*

mens
jeg venter
på at dét
skal begynde

når alt kommer til alt

forlader

gør en pæon

mine tænder
mig

*hvad pæoner
gør*

if

underlining

you
and the peony
are real

the silence

you see
it

rain

hvis

understreges

du
og pæonen
er virkelige

stilheden

ser du
den

regn

probaly
nothing

*when did
Mike Jardine die?*

time

I unwrap

and
I

a roll of biscuits

formodentlig
ingenting

*hvornår døde
Mike Jardine?*

tiden

jeg pakker

og
jeg

en rulle kiks ud

didn't know
u could make it
like that

it's a simple

air as heavy

language

as darkness

stick stuck star

vidste ikke
man ku' lave den
sådan

det' et enkelt

luft så tung

sprog

som mørke

sej stegende stjerne

giving
thanks
to the rain

*she
decides
I'm old*

it makes
me feel

*my granddaughter
as she plays*

solid
again

*with the white hairs
in my beard*

siger
tak
til regnen

*hun
beslutter
jeg er gammel*

den får mig
til at føle mig

*mit barnebarn
mens hun leger*

solid
igen

*med de hvide hår
i mit skæg*

there's the sound

*in cloud
mathematics*

of its
falling

$1 + 1$

summer
rain

is 1

der er lyden

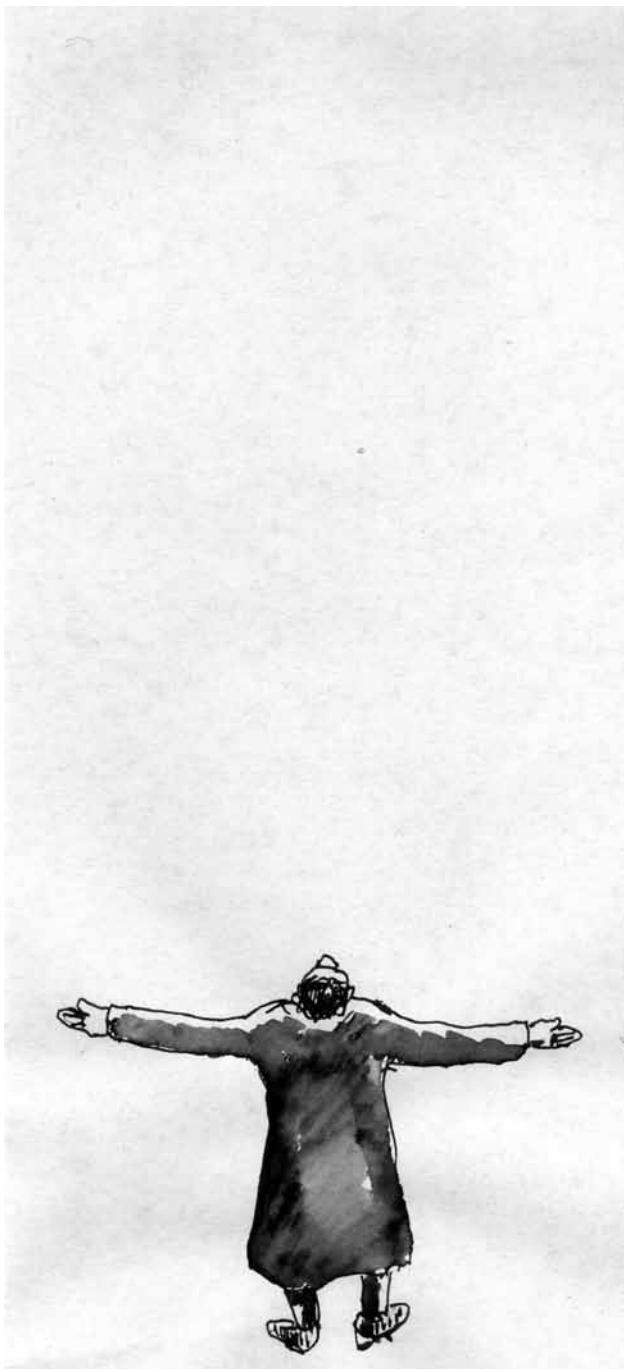
i skymatematik

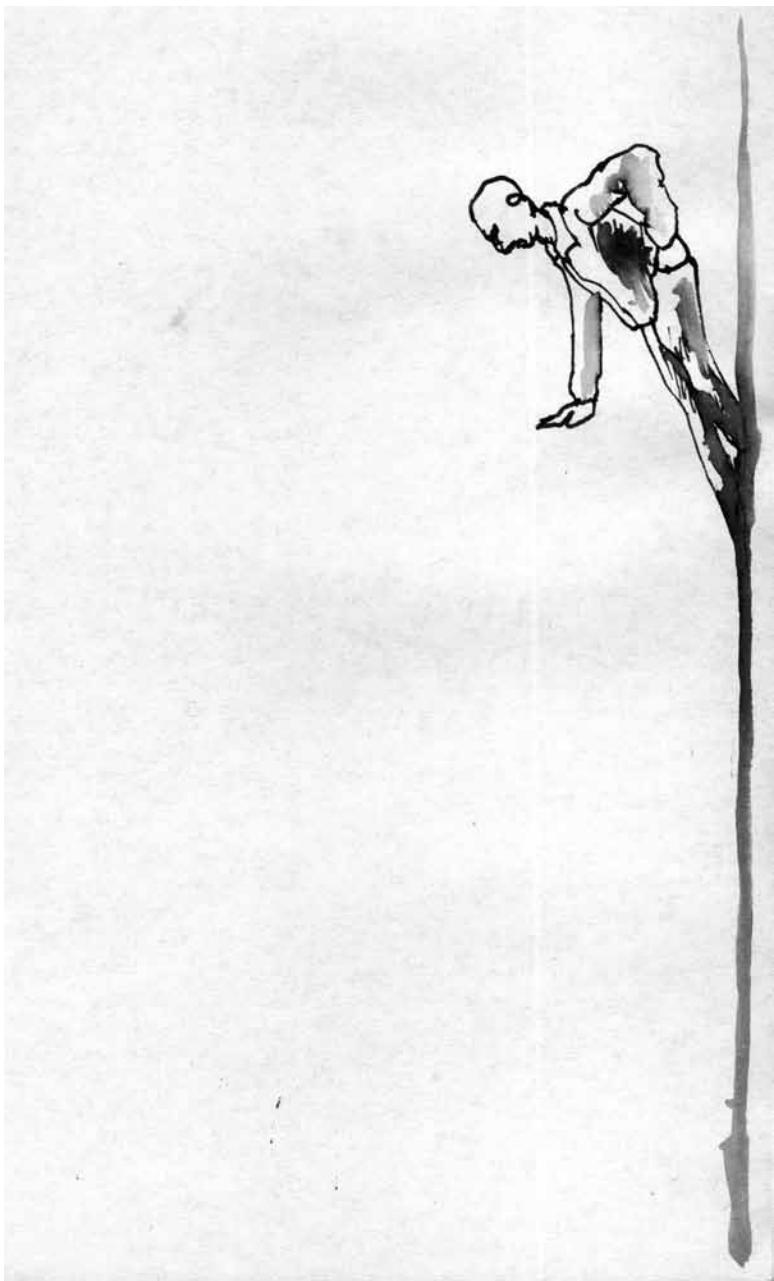
af dens
falden

er 1+1

sommerregn

1

this I have

after all

a silence

it's not broken

and a sound
to get there

the rain

dette har jeg

trods alt

en stilhed

*er den ikke
ødelagt*

og en lyd
til at komme
dertil

regnen

not counting
the generations

*for a short
visit*

from sea

I pack

to sudden rain

the flight of swallows

or cold
sweat

and my remaining

water's
water

teeth

uden at tælle
generationerne

for et kort besøg

fra hav

pakker jeg

til pludselig regn

svalers flugt

eller koldsved

og mine resterende

er vand
vand

tænder

the city

*of all the things
that can swallow us*

let's
tear it open

*houses
are probably*

when
it sleeps

*a lesser
evil*

byen

*af alle de ting
der kan sluge os*

lad os flå^o
den åben

*er huse
sandsynligvis*

når
den sover

*et mindre
onde*

she points:

*North
of the house*

there's
pain

too

there's
fall

crows

hun peger:

nord
for huset

dér
er smerte

også

dér
er efteråret

krager

a dark
foreboding
comes true

*returning from
the laundromat*

the first day

just to discover

of socks

*the world
is still dysfunctional*

en mørk
forudanelse
bli'r virk'lig

*kommer hjem
fra vaskeriet*

den første dag

blot for at opdage

med sokker

*at verden stadig
er dysfunktionel*

coming
home

»Be still and ...«

I make
a turn

it rains

before the road
does

*from the cloud
of unknowing*

hjemkomst

»Vær stille og ...«

jeg drejer

det regner

før vejen
gør det

*fra uvidenhedens
sky*

home
again

*in the field
of crows*

the rain
is

night is born

where
I left it

*in the deepest
furrow*

hjemme
igen

på kragemarken

regnen
er

fødes natten

hvor jeg
efterlod den

*i den dybeste
plovture*

mid
October

*down
to a whisper*

and I'm
back

the wind rests

on the dark side
of the sun

on a Sunday

midt
oktober

*dæmplet
til en hvisken*

og jeg er
tilbage

hviler vinden

på den mørke
side af solen

på en søndag

autumn

*while time
gnaws away
bones and thoughts*

at least
sleep

red

comes
in colours

apples

efterår

*mens tiden
gnaver ben
og tanker væk*

i det mindste
kommer søvnen

røde

i farver

æbler

constantly
out of sync

*an endless
universe*

an hour
pushed back

*and apparently
an endless need*

to when
I sleep

*for new
Wallanders*

altid
ude af sync

*et uendeligt
univers*

en time
skubbet tilbage

*og et tilsyneladende
endeløst behov*

til når
jeg sover

*for nye
Wallandere*

for
as
long
as
it
takes

not a word

r
a
i
n

*about or to
November's
darkness*

r
a
i
n

*it might just keep
hanging around*

for
så
længe
det'
nødvendigt

ikke et ord

r
e
g
n

*om eller til
novembers mørke*

r
e
g
n

*vi ku' risikere
det blev hængende*

in a silent
village

for a while

a cd
throws
a rainbow

a vein bulges

up a wall

a vein relaxes

i en stille
landsby

for et øjeblik

kaster
en cd
en regnbue

en åre svulmer

op på væggen

en åre slapper af

the fly
on the ceiling

*"Unknown.
Try again"*

is that what
animal magnetism

*I try to whistle
what I think
I remember
of Mozart? Bach?
Vivaldi?*

is about?

*to a
music-recognition app*

fluen
på loftet

*"Ukendt.
Prøv igen"*

er det dét
dyrisk tiltrækningskraft

*jeg prøver at fløjte
dét jeg tror
jeg husker
af Mozart? Bach?
Vivaldi?*

handler
om?

*til en
musikgenkendelses-app*

what's there
to say?

*as the pills
wear off*

you come

*mother's
visitors*

you leave

fade away

hvad er der
at sige?

*som pillerne
aftager*

du kommer

falmer

du går

mors gæster

some things
were here
before us

*to be
on the safe side*

prayer

let's speculate only

and mismatched
socks

*on the thoughts
of dead poets*

nogle ting
var her
før os

*for at være
på den sikre side*

bøn

lad os kun spekulere

og uens
sokker

*på hvad døde digtere
tænkte*

neither growing
nor shrinking

did we learn from history?

this pause

ask the people

in the light

of Aleppo

hverken voksende
eller krympende

har vi lært af historien?

denne pause

spørsg menneskene

i lyset

i Aleppo

bedding down
on his cardboard bed

in a dream

the homeless

*Mary lets
my atheist dad
look after Jesus*

in the ghost mart

while she's at work

går til køjs
på sin papseng

i en drøm

den hjemløse

*lader Maria
min ateistiske far
passe Jesus*

i spøgelsescentret

mens hun er på arbejde

'You have made us
a little lower
than the angels'

New Year

I trip over

*a calculator says
one second*

my own feet

later than planned

‘Du gjorde os
kun lidet ringere
end englene’

Nytår

jeg falder over

*en regnemaskine
siger et sekund*

mine egne fødder

senere end planlagt

Some notes on “parallel” haiku

The idea of the “parallels” (or just parallel writing) rose from an email exchange with Grant Hackett about having more than one dimension - one layer of meaning, additional threads of poetry, more poems in one poem - in a single haiku (or haiku based poem) or poem-unit. He chose to “weave” his monostich poems in a horizontal line and separate them by either () or by a difference in types (normal and italics) and I chose to work with parallel poems (or parts of/in a poem) in a vertical form. As far as haiku can contain multiple layers due to its brevity (what could be named as its conceptual value as we can almost look at a haiku on a page in the same way as we look at a painting) it is also burdened with the “single moment” nature (rightly or wrongfully) thus holding a limited capacity for internal juxtapositions (usually one set). Western haiku (in as far as it’s sprung from the American observation of haiku) is also burdened with the “here and now” (made up) dogma and the notion that it in some degree is a Zen practise; or rather that the oneness of mind was necessary for a haiku to be a “real” haiku. This might be right for some Japanese writers in the past and of course you can choose to apply this to your own work, but it’s not a dogma nor a prerequisite and it doesn’t really reflect the reality of the everyday mind of most of us. Despite being a persistent myth it has been pointed out again and again that “Zennish” approach is one “invented” in the West and by a group of people focusing on one aspect of Japanese tradition and is not a prerequisite for writing haiku. (It may come as a shock, but you don’t even have to want to be Japanese to write haiku).

Neither does this aspect in any way reflect the reality of ordinary people leading ordinary lives from whence haiku ideally should arise.

At any given point in time we all have a multitude of “minds” or thoughts/tracks of thought and this really stands out when we react to “outer” stimuli; when we come in contact with “the world”. Very few of us experience everyday happenings with a single mind, with just the one mind that is caught up in the process of experiencing. Our minds constantly scan for reference points in our personal “experience database” (all we’ve been through up till this point, our past and all knowledge we’ve acquired) and we rarely have one mind going about our daily lives unless, of course, we are under some kind of Zen training.

We all know this from our everyday life: we go to buy groceries and on the way we might think about eternity, family, what he or she said to us last night, we might get flashes from our childhood or youth ... and all kinds of thoughts, emotions, memories and association upon association not directly related to our walking to the shops. We might have a song in our

head, a slumbering feeling might be awakened by seeing something on our way, etc. We have a lot going on in our minds while observing (or engaging in) the world around us and a “parallel” is merely the acknowledgement of this fact and so it’s quite a bit away from “the pure (hypothetical) haiku-moment haiku”. None of us can write while “being in the moment” anyway, so why fake it? None of us can relay the “pure now and the aha moment” (represented in the haiku) without hindsight, reflection or non-attachment, so why bother pretending? I’ll repeat what I have said earlier: haiku must grow in and from our individual reality where we live, from what we do, what we’re part of culturally, historically and linguistically and how we each react to the world around us. Our reality is not only our material surroundings but also our interior reality: how we react to the “world” and what goes on inside us. If we fake it or try to “elevate” ourselves to a state of “poeticness” or “haikuness” seeking outside our real being present in the world in our time we detach our writing from it, and by doing so we drain haiku from substance. Haiku (and poetry in general) have this built-in “danger”. You have to be blind not to see how in mainstream haiku “situations of poetic beauty” are created for the sake of being “beautiful”, “poetic” and “deep” thus discarding the inherent power of haiku, the power to relay more than what comes across in the mere words themselves and by the power of suggestion to create or invoke deeper or wider connotations that rise within the reader based on his/her own experiences.

Ideally, the two parts (poems) of a “parallel” enable further juxtapositions (and the gap between these juxtapositions is where the reader can enter and where the genius of haiku really arises) and together they create (hopefully) a third poem, a synthesis of the two. Often they can be read vertically and horizontally thus creating a multitude of readings. This, of course, creates more interpretations and more opportunities for the reader and to some degree is a truer expression of the writer’s mind in a given situation. The question is if that is relevant ...

Again: basically my “parallels” are two simultaneous instances, two trains of “thought”, in juxtaposition with each other while often with their own juxtaposition. Not all are strictly haiku but of a haiku-like character. Sometimes a form like the narrative “cherita” (a form invented by Ai Li consisting of a one-line, a two-line and a three-line verse) is used as to put two “narratives” together, sometimes prose is used in a sort of “haiku”. Other short forms might be used as well. Longer forms would make the parallel as “form”/construction redundant.

When it comes down to it, the division of “outer” and “inner” world is an illusion. We are part of everything and everything is a part of us. We cannot be in the world (living) without acting in the material (outer) world; what we do will colour it and it will shape us. “Parallels” are merely an exploit

into our being in the world and what the world is in us and it transcends all borders between inside and outside. My writing of "parallels" is based on haiku, though some single tracks (the poems in the poem) might not be haiku as such. But what I strive to uphold is the soberness of haiku, the implicated and suggestive nature of haiku poetry not spelling out the explicit (private) emotional. I lay out a track of bread crumbs and the reader must supply the rest.

Højby, Denmark

Johannes S. H. Bjerg

Nogle tanker omkring "parallel" haiku

Ideen om "paralleller" (eller blot parallel digtning) groede ud af en samtale via email med Grant Hackett (amerikansk digter, som udelukkende skriver en-linje digte med sit eget kendetegn, som består i at digitets led er adskilt af et dobbelt kolon ":") om, at have mere end én dimension - eet meningslag, flere digteriske tråde, flere digte i eet digt - i et enkelt haiku (eller haikubaseret digt) eller "digt-enhed". Han valgte at væve to af sine en-linje digte (han kalder dem "monostich(s)" eller "monostich poems") horisontalt og adskille dem ved enten en forskel i typografi (normal vs kursiv) eller med (), og jeg valgte at arbejde med parallelle digte eller dele af digte (eller dele inde i digtet) i en vertikal form. For så vidt som haiku kan indeholde mange lag på grund af den korte form (det, der kunne kaldes dets konceptuelle værdi, idet vi kan betragte (se på) et haiku næsten som vi ser på et maleri), er det også "bebyrdet" med fokuseringen på "et enkelt øjeblik" (berettiget/uberettiget) og har således i sig en begrænset kapacitet for "modstillinger" ("juxtaposition" er det engelske ord, der betegner modstillingen af et (flertal af) haikus to billede); sædvanligvis eet sæt. Vestlig haiku (for så vidt, den er udsprunget af den amerikanske opfattelse af haiku, som den har udviklet sig siden 1950'erne) er ligeledes bebyrdet med opfattelsen af "her og nu"-dogmet (konstrueret, postuleret) og den opfattelse, at haiku i en eller anden grad er en zenpraksis; eller rettere, at en sindets enhed, et fokuseret, renset sind, er nødvendigt for at et haiku kan være "et rigtigt" haiku. Dette kan være rigtigt for nogle japanske forfattere i fortiden, og selvfølgelig kan man vælge, at bruge zen som udgangspunkt eller redskab i eens eget arbejde, men det er ikke et dogme eller en forudsætning, og det afspejler slet ikke virkeligheden for det hverdagssind, de fleste af os har. Udover at være en vedholdende myte, er det gentagne gange blevet vist, at den "zenagtige" tilgang til haiku er "opfundet" i

vesten af en gruppe mennesker, der fokuserede på dette ene aspekt af japansk tradition og det er ikke en forudsætning for at skrive haiku. (Det kan komme som et chok, men man behøver faktisk ikke engang at ønske, man var japaner, for at skrive haiku).

Ejheller afspejler dette aspekt på nogen som helst måde virkeligheden i almindelige menneskers almindelige virkelighed, hvorfra haiku ideelt set (og helst) skulle komme.

På ethvert givet tidspunkt har vi alle "flere sind" eller tanker/spor af tanker, og denne virkelighed bliver klar, når vi reagerer på "ydre stimuli"; når vi kommer i kontakt med "verden". Meget få af os oplever hverdagens hændelser med en "sindets enhed", med dette ene sind (opmærksomhed) fuldt optaget af selve processen af at opleve, at handle. Vore sind scanner uophørligt efter referencepunkter i vores "oplevelsesdatabase" (alt, vi har været igennem frem til dette tidspunkt, vores fortid og al viden, vi har tilegnet os), og vi har sjældent "et samlet sind" i hverdagens trummerum med mindre, selvfølgelig, vi undergår en eller anden form for zentræning. Vi genkender alle dette fra vores hverdagsliv: vi går i byen for at købe ind og på vejen kan vi f.eks. komme til at tænke på evigheden, familien, hvad hun eller han sagde i går aftes, vi ser måske løsrevne billeder fra vores barn- eller ungdom ... og alle mulige slags tanker, følelser, erindringer og association på association, der tilsyneladende ikke er forbundet med netop at gå på indkøb. Vi har måske en sang i hovedet, en slumrende følelse kan måske blive vækket tillive af noget, vi ser på vejen o.s.v. Der foregår altid meget i vore hoveder, når vi observerer - eller engagerer os i - verden omkring os. En "parallel" er blot en accept af dette faktum, og som sådan er den temmelig langt fra "det rene (hypotetiske) haiku-øjeblik". Ingen af os kan alligevel skrive uden eftertanke, reflektion eller ikke-tilknytning, mens "vi er i øjeblikket" (som beskrevet i haikuet), så hvorfor bruge energi på at lade som om? Jeg vil gentage, hvad jeg har sagt før: haiku må gro ud af og i den individuelle virkelighed, vi hver især lever i, fra det vi gør, hvad vi er en del af rent kulturelt, historisk og sprogligt, fra hvordan vi hver især reagerer på "verden" og hvordan den påvirker os. Vores virkelighed er ikke kun vore fysiske, materielle omstændigheder men også det, der findes inde i os. Hvis vi forstiller os eller prøver at "løfte" os selv til "en digterisk sfære" eller "haiku-hed" og søger udover, væk fra, vores virkelige væren tilstede i verden (sådan som vi nu engang er det), løsriver vi vores skrivning fra den (virkeligheden), og således dræner vi haiku for dets substans. Haiku (og poesi i al almindelighed) har den indbyggede "fare". Man skal være blind for ikke at se, hvordan der mainstream haiku

kreeres "situationer af poetisk skønhed" bare for, at det skal være pænt, poetisk og "dybt" og således tilsladesættes haikus iboende kraft og styrke, styrken til at formidle mere end det, der fremgår af ordene selv, kraften, der ligger i at antyde eller vække dybere eller bredere overtoner, der opstår i læseren baseret på hans/hendes egne oplevelser.

Ideelt giver de to dele (digte) i en "parallel" muligheder for flere "modstillinger" (og mellemrummene mellem modstillingerne er dér, hvor læseren kan komme ind og hvor det særligt geniale ved haiku sker) og tilsammen danner de (forhåbentlig) et tredje digt, en syntese af de to. Ofte kan de også læses horisontalt og således opstår der flere læsninger af samme "parallel". Dette giver selvfølgelig mulighed for flere fortolkninger ligesom læseren også er friere tilstillet, og denne struktur er i nogen grad et mere sandfærdigt udtryk for forfatterens sind i et givet øjeblik. Spørgsmålet er så, om det er relevant ...

Igen: mine "paralleller" er to samtidige øje-blikke, to tankespor, to "hvad sker der omkring mig og i mig på dette tidspunkt" tilstillet overfor hinanden og med deres egne indbyggede modstillinger. Ikke alle er "haiku", men af en haiku-agtig karakter. Nogle gange anvender jeg en som den narrative "cherita" (en form skabt af Ai Li bestående af et vers på en linje, et vers på to linjer og et på tre linjer) for at sætte to narrativer overfor hinanden. Andre korte former kan anvendes. Længere former vil gøre "parallellen" som form/konstruktion overflødig.

Når det kommer til adskillelsen af "ydre" og "indre" verden, er det en illusion. Vi her en del af helheden og helheden er en del af os. Vi ikke kan være i verden (leve) uden at handle i den ydre (materielle) verden, og det vi gør, vil farve den og den vil forme os. "Parallellerne" er blot en udforskning af, at være tilstede i verden og hvordan, den er tilstede i os, og de transcenterer alle grænser mellem ydre og indre. Mine "paralleller" er baseret på haiku skønt nogle spor (digte i digtet) ikke er haiku som sådan. men hvad jeg bestræber mig på at overholde, er haikuens nøgternhed, det implicitte, det antydede og ikke det eksplícitte (private) følelsesmæssige. Jeg lægger et spor af krummer, og så må læseren selv komme med resten.

Højby, Danmark

Johannes S. H. Bjerg

Other books by the author:

Penguins/Pingviner
122 haiku

Parallels/Paraleller

Threads/Tråde

The Paper Bell Lessons/
Papirklokkebelæringerne

Notes 10 11 -12/
Noter 10 11 -12

Like a Plane/
Some et fly

Noah's Eggs / Noahs æg
parallel haiku

Sunday Afternoon/
Søndag eftermiddag

23.45

moon/måne

Beatitudes
Saligprisninger

K.I
haibun

K II
Conversations with a Ghost
Samtaler med et spøgelse
haibun

The Room / Værelset
Haibun

Noah's Eggs II / Noahs æg II
parallel haiku

Noah's Eggs III / Noahs æg III
parallel haiku

Noah's Eggs III / Noahs æg IV
parallel haiku

Noah's Eggs III / Noahs æg V
parallel haiku

